

dette ikke nogen Anledning til Glæde hverken for ham eller for Thinget; det, at han er gaaet udenfor Ordenen, er Noget, ſom foreligger.

Buff: Jeg beder meget undſkyld. Belærſjender jeg fuldſtændig, at da Udvalget i ſin Indſtilling ſiger, at det kun har villet indſtille Andragendet for denne Dels Vedkommende nemlig med Henſyn til Sygehjælpen og Valgretten, vil der ikke være Anledning til at komme videre ind paa Spørgsmaalet i ſin Helhed; men da jeg hørte, at den ærede Rådſøger i ſin Motivering ganſke kort berørte Hele Sagen, mente jeg, at det endſaa maatte være mig tilladt at knytte nogle almindelige Bemærkninger dertil, og jeg beder undſkyld, hvis jeg er gaaet udenfor. — Jeg ſkal, ſom ſagt, indſkrænke mig til diſe Bemærkninger og takker Udvalgets Flertal forſaavidt.

Dan: Jeg har forlangt Ordet for at udtale et Par Ord vedrørende Udvalgets Flertals Indſtilling under Nr. 9, ſom ſlutter ſig til Betænkningen Nr. 22. Jeg er fuldſtændig enig med det høitærede Flertal og takker det for denne Indſtilling. Forøvrigt var det nærmefſt min Tanke at udtale et Par Ord, det vil ſige at yttre mig ganſke kort om et Punkt i denne Sag, ſom ligger under Udvalgets Betænkning Nr. 22. Nu vil jeg imidlertid indrømme, at jeg blev lidt betænkkelig efter den ſidſte Afbrydſe, ſom ſkete fra den høitærede Formand; men jeg tror dog, at naar jeg fatter mig overmaade kort og med to Ord eller i alt Fald med meget ſaa Ord nævner det, jeg ſigter paa, ligger det Sagen, i mine Tanker i det Mindſte, ſaa nær, at jeg ikke tror, at den høitærede Formand vil finde Anledning til at ſtandſe mig der, ſjønndt jeg naturligviis indrømmer, at han er i ſin gode Ret dertil. Det glædede mig, da den høitærede Miniſter udtalte ſig ſaa overmaade maadeholdent, jeg kan næſten ſige ſomfundiligt i ſin Modſtand mod denne Indſtilling, idet han udtalte, at efter de forhaanden-værende Forhold maatte man for Tiden lade denne Sag hvile. I denne maadeholdne Modſtand, at man ikke for Tiden kan gjøre Noget ved denne Sag, ſer jeg et viſt Saab, jeg turde maatte endogſaa deri ſe en lille indirekte Opmuntring for dem, ſom ſønſte at ſaae denne Sag frem. Forøvrigt var det min Henſigt at ſige et Par Ord om Apothekerveſenet. Jeg vil dog kun ſige, hvis det maa være mig tilladt, at det er en beſkjendt Sag, en vitterlig Kjendſgjerning, at der overalt i Landet er ikke ſaa ringe Miſforhold og Miſſtemning over den Maade, hvorpaa Apothekerveſenet er ordnet. Der er nemlig et ſtort Miſforhold tilſtebe, naar man ſer paa Antallet af Læger og paa Antallet af Apotheker. I de ſtørre Stæder, navnlig Kjøbenhavn og de ſtore Kjøbstæder, er man paa den grønne Gren, der har man jo en Beſignelſe af Apotheker, men

andre Stæder i Landet har man i mange Egne mange eller i alt Fald flere Mile at reſe for at komme til et Apothek. Der er indgivet mange Andragender om at ſaae oprettet Hjelpeapotheker, men det er overalt ſtrandet; Veien har været ufremkommelig paa Grund af de beſkjendte Forhug, man har i Apothekerprivilegierne. Jeg ſkal tillade mig at benytte Leiligheden og være ſaa fri at udtale den ærbødigſte Henſtilling til Hans Excellence Indenrigsminiſteren om, at denne Sag maa blive holdt varm og i Grindring i Fremtiden. Jeg tror, det er en Sag, der fortjener det, og jeg har derfor tilladt mig ganſke kort at antyde det.

Formanden (Krabbe): Jeg er i fuld Overenſtemmelſe med den ærede Rader, naar jeg indſkyder den Bemærkning, at Sagen ikke ligger for til Forhandling.

Paulſen: Foranlediget af de Andragender, ſom have været tilſtillede Udvalget angaaende Fiſkeriſagen, ſkal jeg knytte et Par Udtalelſer hertil. Det har ſelvfølgelig været mig, om jeg ſaa maa bruge det Ord, en ſer Glæde at ſe ſaa mange forſkjellige Andragender blive indſendte her til Folkethinget, fordi jeg var et af de 15 Medlemmer, ſom for over fire Maanedes ſiden indbragte her i Thinget Forſlag til en Fiſkerilov. Det tilkommer ſelvfølgelig ikke mig og kan heller ikke falde mig ind at ville udøve en Kritik over, at dette Lovforſlag ligger aldeles urørt hen, men jeg ſkal benytte Leiligheden til at minde ærede Medlemmer om, at ved Begyndelſen af Sæſtionen fremkom der under Diskuſſionen af Fiſkeriſagen nogle Udtalelſer fra den høitærede Indenrigsminiſter, der omtrent løde ſaaledes, at, naar ingen Fiſkerilov endnu var kommen for Dagens Lyſ, ſaa maatte Thingets Medlemmer ikke forglemme, at der i ſin Tid, i 1876 ſaavidt jeg huſker, var fremsat et Lovforſlag af Miniſteren beſangaaende, men det var Folkethinget, ſom havde negtet at gaa ind paa dette Forſlag og i det Hele taget havde trukket Sagen i Langdrag, ſaaledes at Miniſteren var anſvarſfri lige overfor de Kalamiteter, ſom efterhaanden maatte opſtaa paa Fiſkeriſagens Omraade. Dette gav mig Anledning til kort Tid efter at bemærke, at jeg for min Part villig ſkulde række Haanden til og forſøge at gjøre mit Bedſte for, at en ſaadan Lov kunde blive forelagt Thinget. Dette ſkete. Naar nu, ſom allerede nævnt, Klagerne vedblive at komme ind, Klager, ſom ikke alene komme for Dagens Lyſ gjennem de Andragender, der ſendes til Udvalget, men paa forſkjellige andre Maader, ved Deputationer ſaa vel til mig ſom til forſkjellige andre ærede Medlemmer her i Thinget, ſaa forekommer det mig, at det virkelig var paa høie Tid, at der fremkom en Fiſkerilov. Hvis den Lov, der er fremsat af mig og andre ærede Medlemmer,